

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.442 van 21 november 2012
in de zaak A. 202.893/XIV-33.818**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordigers van hun minderjarige kind
 XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 E. Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 december 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 69.918 van 16 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7933 van 11 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pierre Robert, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekers komen op 17 juni 2011 aan de Belgische grens en verklaren er zich dezelfde dag vluchteling. Eveneens op 17 juni 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoekers telkens een beslissing houdende vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en telkens een beslissing houdende de binnenkomstweigering met teruggedrijving van asielzoeker.

Op 27 juni 2011 wordt de overname van de verzoekers aan de Duitse autoriteiten gevraagd, maar deze aanvaarden de overname niet.

Op 20 juli 2011 wordt een nieuwe beslissing tot vasthouding genomen.

De verzoekers worden op 19 augustus 2011 tot het grondgebied toegelaten en die dag wordt aan beiden afzonderlijk de volgende mededeling gegeven:

“In toepassing van artikel 74/5 §5 van de wet van 15/12/1980 wordt vermeld dat deze maatregel van teruggrijping van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van art. 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten uiterlijk op 26/08/2011”.

3.2. De verzoekers stellen op 31 augustus 2011 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in tegen “de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen op 19.08.2011 betekend werden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart die beroepen met een arrest van 16 november 2011 niet-ontvankelijk omdat zij “geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandelingen” tot voorwerp hebben. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/1 en 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Zij voeren aan dat het beroep tot nietigverklaring volgens het bestreden arrest niet-ontvankelijk was omdat de bevelen om het grondgebied te verlaten geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandelingen zouden zijn. De verzoekers achten de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat het om individuele beslissingen met toepassing van de Vreemdelingenwet gaat die hen bevelen het grondgebied te verlaten op straffe van een correctionele veroordeling op grond van artikel 75 van de Vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

6.1. Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de libellering van deze bepaling “is overgenomen uit het artikel 30, § 2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zoals het luidde voor de wijziging ervan bij dit ontwerp” en dat “voor de draagwijdte ervan derhalve (kan) verwezen worden naar deze interpretatie van voornoemde bepaling”. Verder wordt in de memorie van toelichting gesteld dat voor het begrip “beslissing” of “bestuurshandeling” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten “een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten”. (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92)

6.2. Artikel 74/5, § 5, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maatregel van teruggrijping genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid”.

De verzoekers hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen hetgeen zij noemen “de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen op 19.08.2011 betekend werden”, doch die de vermelding in toepassing van het voormelde artikel 74/5, § 5, blijkt te zijn “dat deze maatregel van teruggrijping van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van art. 7, eerste lid”.

Dienaangaande wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat “uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers in toepassing van artikel 74/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dienden te worden toegelaten tot het Rijk en dat de ten aanzien van hen genomen beslissingen tot teruggrijping in toepassing van artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet van rechtswege dienen te worden gelijkgesteld met bevelen om het

grondgebied te verlaten”, dat de verwerende partij “zich in de aangevochten akten (beperkte) tot het louter toelichten van een door de wetgever voorziene verblijfsrechtelijke situatie en verstrekken van een, in het kader van de behandeling van de asielaanvragen, verlengbare termijn om het grondgebied te verlaten”. Daaruit besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“Gelet op het voorgaande kunnen de bestreden beslissingen niet worden beschouwd als zijnde handelingen die beogen de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten. De aangebrachte mededeling(en) strekken er immers slechts toe verzoekers te informeren inzake de gevolgen die de wet van rechtswege verbindt aan de toelating tot het grondgebied van een vreemdeling die voorheen was onderworpen aan een beslissing tot terughrijving en het bepalen van een uitvoeringstermijn.

De bestreden beslissingen zijn dan ook geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandelingen, zodat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is”.

6.3. Waar in de oorspronkelijk bestreden akte inderdaad slechts wordt vermeld dat de maatregel tot terughrijving met toepassing van artikel 74/5, § 5, van de Vreemdelingenwet “van rechtswege” wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten met een bepaalde termijn om aan dat bevel gevolg te geven, zoals dit dus uit de wet zelf voortvloeit, vormt de vaststelling in het bestreden arrest dat het daarbij niet om een uitvoerbare rechtshandeling gaat en dat het beroep tot nietigverklaring derhalve niet-ontvankelijk is, geen schending van artikel 39/1, § 1, tweede lid, noch van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éérentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen